COLȚUL TEHNIC

Câteva noțiuni de mecanică atletică

— CE ESTE VITEZA SPRINTERULUI?-CUM SE POATE MĂRI ?-EXISTA UN TIP ATLETIC IDEAL PENTRU SPRINT? —

AM IN FAȚA un tablou în care sunt comparate vitezele. Cifrele indică metri pe secundă.

Curentul Golfstream	1.0
Omul în mers	1.5
Înnotătorul	1.5
Primul automobil (892)	2.7
Calul în trap	4.0
Calul în galop	8.0
Yachtul cu pânze	9.0
„Sprinteurul"	10.8
Patinatorul	11.0
Vântul puternic	12.0
Calul de curse	25.0
Ogarul	25.0
Uraganul	40.0
Avionul de pasageri	80—130
Avionul de vânătoare	180
Sunetul în aer	343
Proectilul unui tun	450
Un punct pe ecuator	464
Sunetul în apă	1.435
Pământul în jurul Soarelui	29.600
Lumina	300.000.000

DUPĂ CUM SE VEDE, alergătorul de viteză este cotat ca fiind mai rapid decât un yacht cu pânze sau decât curentul Golfstream.

El ar avea o viteză apropiată de a patinatorului și a vântului puternic capabil să susțină în sbor planoarele.

Am fost curios să știu dacă într'adevăr lucrurile stau așa. Și am aflat următoarele

ALERGAREA CONSTA în aducerea succesivă a unui picior, înaintea celuilalt, corpul sprijinindu-se pe un singur picior. Spre deosebire de mers, ea nu are o perioadă de sprijin dublu, înaintarea făcându-se prin mici sărituri, separate prin perioada de sprijin unilateral. In această perioadă există un moment, momentul vertical, când piciorul pendulant, care efectuează mișcarea de înaintare, vine în dreptul piciorului de sprijin, dirijat după verticală. Până în acest moment piciorul pendulant este posterior celui de sprijin, iar după acest moment, el devine anterior. Apoi devine el picior de sprijin, permițând piciorului din urmă să devină pendulant.

Astfel, corpul alergătorului se deplasează prin alergare. Din punct de vedere mecanic, în alergare acționează trei forțe:

1. forța musculară, la care se adaugă rezistența podelei,
2. forța greutății corporale și
3. rezistența aerului.

Punctul de întâlnire al acestor trei forțe în cazul alergătorului îl reprezintă centrul lui de greutate. Dacă viteza este constantă, aceste trei forțe se mențin în echilibru. Forța greutății corporale S. A., acționează în jos, iar rezistența S. B, acționează orizontal, în sens opus direcției de alergare. Rezultanta lor, SD, ne va indica direcțiunea și valoarea ce se pretinde forței SC, adică forței musculare, pentru a realiza deplasarea. Direcțiunea forțe musculare este deci oblică în sus și înainte.

Dacă viteza se micșorează și rezistența SB se va micșora, deci forța musculară va acționa mai în sus, și va avea o valoare mai mică. Dacă dimpotrivă viteza va crește, rezistența crescând și ea, va determina o mărire a rezultantei SD și deci forța musculară va acționa, pe o direcțiune mai înclinată în jos și înainte și va avea o valoare mai mare SC.

Dar ce reprezintă viteza unui alergător din punct de vedere mecanic? In ultimă analiză ea nu este decât un produs între lungimea pașilor care se notează cu „l" și frecvența pașilor, care se notează cu „n", și nu este altceva decât numărul pașilor pe secundă.

Deci: $V = l \cdot n$.

Din aceasta rezultă că un sprinteur, pentru a-și putea mări viteza, va trebui, sau să mărească lungimea pașilor, menținând aceiași frecvență, sau să mărească frecvența, menținând aceiași lungime.

Mărirea lungimei fuleului se poate realiza în trei moduri:

1. — prin urmărirea intensității cu care împinge în pământ piciorul de sprijin;

2. — prin urmărirea unghiului fuleului, adică a unghiului format în alergare de cele două coapse ale alergătorului în poziția cea mai îndepărtată, și a

3. — prin aruncarea înainte a labei piciorului pendulant.

Din aceste trei posibilități, alergătorul de viteză nu va apela, decât la prima, căci prin mărirea intensității cu care împinge în pământ piciorul de sprijin, nu se împiedică menținerea unei frecvențe maxime. Celelalte posibilități de lungire a pasului, presupun o micșorare a frecvenței, și deci nu corespund scopului de a mări viteza.

Este aici de remarcat, greșita concepție a unora dintre atleții noștri, care cred că își mărește fuleul, ridicând mult în spate, laba piciorului. Această mișcare ne apare nu numai inutilă, ci chiar defectuoasă, împiedicând atât mărirea pasului cât și a frecvenței.

Tot din cele explicate până acum, rezultă că, înălțimea și greutatea unui sprinteur nu contează. Tolan a avut 1 m. 70 înălțime, dar a fost la fel de bun ca și Metcalfe, care a avut 1 m. 86 și 85 kgr. Owens a avut 1 m. 78 și 75 kgr., Jeffrey și Ernelj, între Owens și Metcalfe.

Ceiace contează este numai lungimea și frecvența pașilor. Tolan a avut un fuleu de numai 1 m. 80, dar a realizat performanțe egale cu ale lui Metcalfe care avea un fuleu de 2 m. 55 și cu ale lui Simpson, care avea fuleul de 2 m. 70, deoarece beneficia de o frecvență mult mai mare. Owens avea un fuleu de 2 m. 10, ca și Moina de altfel.

Snyder crede că lungimea ideală a fuleului unui sprinteur, este de 2 m. 40.

Dacă vom accepta această părere, și vom introduce această valoare în ecuația noastră $v = l \cdot n$. socotind că o frecvență ideală 4.2 fuleuri pe secundă, vom ajunge la concluzia reală că viteza unui sprinteur de clasă trebue să fie de 10 m. 80 pe secundă.

Această viteză, a fost într'adevăr atinsă, dar cu start lansat, de Owens, Tolan, Metcalfe; Herold Davis și de toți sprinteurii cari au realizat 10.2—10.3 pe 100 m.

Viteza acordată sprinteurului în tabloul comparativ este deci adevărată.

Clement Baciu

SĂPTĂMÂNA SPORTIVĂ INTERNAȚIONALĂ

de MARIUS GODEANU

ULTIMUL INTERVAL de șapte zile, a cunoscut o sudulentă activitate internațională tradusă prin cele două competiții de mare anvergură cari se desfășoară simultan la St. Moritz și Londra. Două competiții dela care țânăra noastră Republică Populară a ținut cu orice preț să nu lipsească dovedind defăimătorilor occidentali că, la fel cu celelalte țări cari se bucură de regimul democratic popular, noi nutrim dorința unor legături pașnice și sănătoase cu tineretul altor națiuni.

*

INCEPUTE încă de Vinerea trecută, întrecerile olimpice s'au consumat într'o atmosferă sbuciumată, dominată de chinezeriile lui Brundage și a servililor săi acoliți, trustmanul Edstroem et Co. Intr'adevăr, orașul elvețian atât de agreat de mai toți pierde iarnă din lumea întreagă, a cunoscut cel mai mare scandal din istoria celor cinci Olimpiade de iarnă. Turneul de hockey pe ghiață a trebuit, datorită rivalității dintre cele două asociații yankee AHA și AAU și, implicit, a slăbiciunii comitetului L.I.H.G., să fie convertit într'o parodie de campionat mondial. Neavând tăria să reziste presiunilor americane d Kraatz a făptuit o însemnată greșeală. O greșeală, ca și aceea a cărei autor este Andrea Robbi, antrenorul skieurilor noștri care i-a sfătuit pe aceștia să-și ungă skiurile cu o ceară cam nepotrivită cu zăpada. La fel de nepotrivită ca și clasificarea internaționalului suedez Gunnar Nordahl drept al șaselea sportiv din lume într'un clasament de proveniență americană pe care îl reproduce și confratele nostru parisian „l'Equipe", însoțindu-l de următorul comentariu: „Suedezul Nordahl distonează puțin în această listă. Noi am fi preferat pe înnotătorul Mac Lane sau pe hurdlerul Harrison Dillard. Insă gusturile și mai ales... culoarea, nu se discută.." Tot așa cum nu pot fi discutate calitățile de pianist virtuos pe cari Jo Weidin și le-a etalat recent la Stockholm.

La vederea lui Weidin care descindea din trenul de Copenhaga în compania managerului său G. C. Raymond, organizatorul Carlsson a făcut această butadă:

— „Bine, dar Weidin e un adevărat Apollo. Voi mări prețurile locurilor pentru... femei!" Și, uimirea lui Carlsson nu avea să se oprească aci. Intr'una din serile premergătoare matchului său cu Andersson, Jo Weidin a interpretat la pian cu multă virtuositate, celebrul „Wienerblutt". Ceeace a atras o nouă remarcă din partea promotorului suedez:

— *„Dacă ești tot atât de bun boxeur ca și muzician, îl plâng pe Andersson"...*

— *„E încă și mai bun în ring"*, fu replica promptă a lui Raymond. De unde se poate vedea că acesta din urmă a avut dreptate, căci Andersson cu toate cele 99 kg. ale sale nu i-a putut rezista „frumosului austriac" decât opt reprize. Și asta cu mare greutate...

*

SA NU CREDEȚI cumva că numai la noi, footballul este sportul cel mai agreat de spectatori. La orice latitudine, tot footballul rămâne magnetul care atrage zecile de mii de iubitori ai sportului cu balonul rotund (de ce i s'o fi spunând balonul rotund" nu știu, dar așa e termenul consacrat!) Insă nu despre asta vroiam să vorbesc, ci de un fapt care reiese că, uneori, footballul poate veni în ajutorul poliției.

Duminică, un inspector dela comisariatul special al gării Scint-Charles din Marsilia a arestat pe un oarecare Stenca, un individ care se pregătea să ia rapidul de Paris. Până aci, nimic interesant. Numai că acest Stenca era șeful unei periculoase bande de falsificatori de franci. Căutat cu disperare de poliția franceză, Stenca trăia liniștit într'un ascunziș bine camuflat. Pasionat amator de football, Stenca n'a putut rezista ispitei de a viziona întâlnirea Racing Cluo - Al Marseille. Polițistul, cunoscând pasiunea lui Stenca, a știut să fie psiholog și, în consecință, s'a deplasat pe terenul unde se juca partida și unde l-a putut „fila" pe temutul falsificator. Fără comentarii.

*

ZILELE TRECUTE, Joe Louis a câștigat un nou titlu. De data aceasta este vorba de un record de... longevitate. Louis a împlinit 10 ani și 213 zile de când... deține titlul mondial la categoria grea, bătând cu o zi recordul deținut de John L Sullivan, alt campion de lungă durată. Dar deși Louis s'a arătat și el pornit pe recorduri, nu îl va putea întrece în niciun caz pe faimosul înnotător francez Alex Jany care s'a arătat dispus să trustifice recordurile scotiene de natație. Dar, a propos de Jany, se pare că el intenționează să-și deschidă a fabrică de bomboane și să se... însoare!

Iată însă că și altă glorie, sau mai bine zis fostă glorie, a sportului mondial, Gunder Haegg s'a căsătorit — era și natural — cu fata unui pompier! Acelaș Gunder Haegg care va lua parte la Jocurile Olimpice dela Londra Insă nu ca atlet, ci ca... statuie! Intr'adevăr, cei ce vor voi să-l vadă pe celebrul Haegg nu vor avea decât să se ducă până la Olympic Art Exhibition Hall dela Wembley, unde vor putea să contemple pe faimosul alergător suedez, sub forma unei statui de bronz, la expoziția de sculptură olimpică. Reamintim că în ziua în care Haegg a fost declarat profesionist, orașul său natal Gaevle nu s'a mai interesat de el Și Gunder s'a dus să se stabilească în alt oraș suedez, la Malmoe, unde i s'a oferit o slujbă mai bună. Insă statuia a rămas mai departe să străjuiască amintirea unei cariere glorioase...

*

ȘI PENTRUCA nu pot încheia duminicala „săptămână", redactată de subsemnatul și masacrată cu regularitate de amicul linotipist, fără a pomeni ceva despre campionatele mondiale de ping pong cari se desfășoară la Londra, vom trebui să menționăm că reprezentantele R. P. R. au produs cea mai frumoasă impresie. Victoria lor asupra yankeelor a surprins pe unii și ne-a bucurat pe noi. Desigur că turneul individual ne va aduce și alte satisfacții din partea excelentei noastre Angy și și a partenerei sale Șari Kolosvary. Deocamdată, riscând să cădem din nou în banal, nu le putem spune decât un nou: Succes.

NOUTĂȚI ȘI INTERPRETĂRI IN REGULAMENTUL FOOT-BALLULUI SOVIETIC

IN REGULILE FOOTBALLULUI SOVIETIC s'au produs unele schimbări esențiale, pe care le împărtășim cititorilor noștri și deasemenea forului de specialitate ca o bună sugestie, pentru o eventuală adoptare.

SCHIMBAREA PORTARULUI

REGULILE INTERNAȚIONALE și, implicit, practica în campionatul nostru de football *nu permite schimbarea niciunui jucător în timpul jocului sau la repriză*, urmând ca un jucător rănit, fie el chiar portar nu va putea fi înlocuit, echipa continuând a juca în 10, 9 sau 8 oameni, suferind astfel un handicap apreciabil față de adversar și raportul de forțe depreciindu-se.

Sovieticii modifică această regulă, nu însă în totalitatea ei, ci cu privire specială la portar.

Conform acestei modificări:

fiecărei echipe îi este permis a schimba portarul o singură dată în decursul jocului cu un jucător din rezervă și numai dacă portarul a jucat în această calitate dela începutul jocului.

Jucătorul de rezervă nu poate înlocui decât portarul și nu-i este permis a schimba locul cu un alt jucător din teren. In cazul când acest jucător, d'intr'o pricină oarecare (accident sau alte cauze) nu mai poate continua jocul ca portar, el va ieși complet din joc, iar în poartă va trece un echipier din teren.

LOGICA ACESTEI SCHIMBARI

SOVIETICII în enunțarea acestei modificări au pornit dela o rațiune justă.

Portarul, după unele concepții este un jucător de football, după alții rămâne portar. Ultima premisă a fost îmbrățișată și de reformatorii regulilor de football sovietici, socotind că un accident al portarului, „jucător cu specialitate INGUSTA" poate influența rezultatul matchului, denaturându-se astfel raportul real de forțe al echipelor.

Măsura este salutară și dacă acum nu se mai poate adopta și la noi — s'a jucat tot timpul în conformitate cu vechiul principiu — este cazul ca oficialii noștri să gândească asupra acestui punct de vedere și eventual să-l însușească:

In fond, decc un half sau înaintaș să treacă portar fără a avea calități sau măcar un antrenament iar echipa adversă să se bucure de un apărător recunoscut excepțional?

JOCUL PORTARULUI ȘI ATACUL LA PORTAR

COMENTAND regulile footballului sovietic, *N. Latâșev*, arbitru oficial de football se exprima astfel:

„Footballiștii sovietici plecați în străinătate și mai ales în Anglia, s'au convins personal cât este de util uneori să-l îmbrâncești pe portar când are mingea în mâini lângă poartă".

Și mai departe, *Latâșev*, face o remarcă justă din footballul sovietic, care se identifică cu situația din footballul nostru.

„Portarii au devenit parcă de neatins. Prinzând mingea portarul o ține până ce jucătorii săi ocupă poziții favorabile, ajungându-se până acolo, încât, portarii numai jucau deloc mingea, nu mai plecau cu mingea de lângă adversar, nu mai o băteau cu mâna".

Pentru aceasta portarul trebue să se deprindă a introduce cât mai repede posibil mingea în joc. Este cunoscut la noi cum portarii după ce prind mingea execută fel de fel de figuri, bine înțeles respectând cei patru pași, *dar menținându-se în careu mult timp până când găsește omul demarcat pentru a degaja sau de cele mai multe ori pentru a întârzia jocul în vederea menținerii rezultatului.*

Având în vedere acest joc al portarului, înseamnă că la loviturile de colț (corner) portarul are tot interesul de a respinge mingea cu pumnii, deoarece după regula care *limite* îmbrâncirea portarului, *înseamnă că portarul în cădere poate fi foarte ușor introdus în poartă printr'o lovitură de umăr, fără ca aceasta să constitue o infracțiune.*

II M. PENTRU ATAC NEPERMIS LA PORTAR

FAPTUL ACESTA nu include însă atacul portarului atunci când el nu are mingea, sau când atenția lui este îndreptată asupra traiectoriei mingei.

In acest moment el nu are posibilitate de a se apăra, deci atacantului îi este oprit cu desăvârșire îmbrâncirea. Vom vedea când vom discuta interpretarea penalty-ului că infracțiunea aceasta se PEDEPSEȘTE CU O LOVITURA DE 11 m. IMPOTRIVA ECHIPEI ATACANTULUI.

Tot astfel este interzisă încercarea atacantului de a scoate cu piciorul mingea din brațele portarului, fapt care dă naștere la incidente grave și care se pedepsește de arbitru foarte sever, mergând până la penalty.

Dar și portarul are bariere. Insă în acest domeniu, afară de ținerea mingii a cărei trecere în revistă am făcut-o mai sus, regula de football sovietic nu se deosebește de a noastră.

Portarul nu poate ridica piciorul decât atât cât îi permite regulamentul și natural nu poate opri prin piedică un adversar de a lovi mingea cu capul sau a ajunge la minge.

Sancțiunea este evidentă: penalty împotriva echipei portarului.

*

Iată prin urmare chestiuni care ar trebui desbătute de oficialii, antrenorii și arbitrii noștri în comisii și necesitatea de a ne adapta la regulile moralizatoare ale footballului sovietic și a le interpreta aidoma, apare ca evidentă și imperioasă.

Aurel Neagu

SEMNIFICAȚIA UNOR SANCȚIUNI

(Urmare din pagina 1-a)

se încadrează în disciplina și sportivitatea elementară. Am sacrificat doi, dar am salvat alte mii și morala sportivă".

Iar conducătorii altor grupări au primit desemenea favorabil sancțiunile dela „C. F. R."

— „Pentru curajul și sensul acestor sancțiuni, „C. F. R." merită laude. Numai așa, tăind în carne vie acolo unde răul este evident, putem ajunge la un sport și o morală sănătoasă. Excluderea lui Marian și Stănescu constitue un gest pilduitor pentru noi grupările și un aspru avertisment pentru toți jucătorii nărăviți, încă pătrunși de vechile mentalități" — *a încheiat un juventist.*

Două aspecte ale aceluiași caz, un singur sens, o semnificație.

Și o concluzie: neîncadrarea în morala și disciplina sportului duce categoric la excludere. Nu numai că exemplul „C. F. R."-ului va fi imitat, dar federația noastră este hotărîtă să taie răul dela rădăcină, indiferent dacă prin aceasta sacrifică jucători de clasă, membri ai echipei naționale. Sau, tocmai pentru aceasta.

p. g.

O MARE MANIFESTARE DE SOLIDARITATE INTERNAȚIONALĂ. COLABORARE CINSTITĂ INTRE BAZINUL DUNĂREAN ȘI BALCANI: CEHOSLOVACIA ȘI POLONIA LA CAMPIONATELE BALCANICE

FOOT-BALLIȘTII CEHOSLOVACI ȘI POLONEZI VOR LUA PARTE ABIA DIN ANUL 1949

Misiunea plină de succes a d-lui Miroslav Kreacici la Varșovia și Praga

AM ANUNȚAT recent — și opinia sportivă românească a luat act cu deosebită satisfacție—că Cehoslovacia și Polonia au acceptat să ia parte la campionatele Balcanice începând chiar de anul acesta. Aderiunea celor două țări prietene constitue un eveniment de importanță nu numai sub raport sportiv, ci și din punct de vedere internațional, pentrucă în modul acesta sportul a devansat realizarea unității democrațiilor populare anti-imperialiste.

O realizare pe care a preconizat-o ultima conferință balcanică și a reușit-o d. Miroslav Kreacici, secretarul general al Consiliului sportiv balcanic, care a tratat la Varșovia și Praga participarea celor două țări.

ZIARELE DIN BALCANI și în special cele jugoslave, au înregistrat vestea acordându-i spațiu și importanță principală.

Confratele zagrebian „Narodni Sport" se ocupă pe larg de conversațiile d-lui Kreacici și rezultatul lor pozitiv, sub titlul „Sportivii cehoslovaci și polonezi la Jocurile Balcanice".

Date fiind informațiile prețioase pe care le cuprinde, reproducem în întregime acest reportaj:

SUCCES LA VARȘOVIA ȘI LA PRAGA

„LA CEA de a patra conferință sportivă balcanică, ținută la Belgrad în Decembrie, delegații țărilor: Albania, Bulgaria, Ungaria, România, Jugoslavia și Triestul Liber, și-au manifestat dorința ca la Jocurile Balcanice să participe și sportivii altor țări democratice populare.

„De curând, secretarul consiliului balcanic, d. Miroslav Kreacici, fiind în vizită în Polonia și Cehoslovacia, a luat contact și a discutat cu organele sportive respective, necesitatea întâlnirilor în comun în vederea lărgirii cadrului Jocurilor Balcanice.

„CU ACEST PRILEJ S'A AJUNS LA O INTELEGERE DEPLINA ȘI S'A STABILIT IN MOD DEFINITIV PARTICIPAREA CEHOSLOVACIEI ȘI POLONIEI LA JOCURILE BALCANICE.

DISCIPLINELE LA CARE PARTICIPA

„POLONEZII vor lua parte la Jocurile Balcanice de natație, box, ping-pong și probabil scrimă, în 1948; în schimb, REPREZENTATIVA DE FOOTBALL VA PARTICIPA IN MOD REGULAT INCEPAND DIN ANUL 1949.

„Cehoslovacii vor participa anul acesta cu echipele de basketbal, volley-ball, box, și șah. La atletism, echipa feminină va fi prezentă la toate probele, în timp ce atleții vor participa numai la decathlon, steeple-chasse și Marsul Partizanilor. Asupra participării sportivilor cehoslovaci la gimnastică, lupte, tir și ciclism se va hotărî mai târziu. SCHIORII ȘI FOOTBALLIȘTII VOR LUA PARTE DIN 1949.

SENSUL ADEZIUNILOR

„NU ESTE nicio îndoială că Jocurile Balcanice cu participarea Albaniei, Bulgariei, Ungariei, României, Triestului, Cehoslovaciei, Poloniei și Jugoslaviei, vor contribui foarte mult la ridicarea nivelului și calității acestor mari întreceri sportive, care — astfel lărgite — vor avea un și mai mare prestigiu internațional.

„Pe de altă parte, mărirea numărului statelor participante are și un alt sens. Jocurile Balcanice, după războiul de eliberare și după întărirea adevăratelor democrații populare, reprezintă azi o mare manifestare de solidaritate internațională, care leagă — într'o colaborare frățească și prietenească — țările din Bazinul Dunărean cu Țările Balcanice".

PERSPECTIVELE PING-PONG-ULUI ROMÂNESC

CAMPIONATELE MONDIALE de ping-pong, a căror desfășurare a început Mercuri la Londra, au adus sportului românesc mari satisfacții.

Reprezentantele noastre ANGELICA ROZEANU și SARY KOLOSVARY au reușit acolo rezultate nesperate, victorii senzaționale.

Intr'adevăr, senzațională a fost victoria realizată în dauna echipei Americe., echipă din care făcea parte cunoscuta jucătoare TIAAL clasificată printre primele 6 jucătoare din lume.

Jucătoarele noastre nu s'au intimidat nici de faima jucătoarelor engleze, campioane mondiale, și prin jocul lor au reușit să le pună în dificultate.

Victoriile noastre, minunatele rezultate obținute în cadrul celui mai grandios concurs mondial, au pus în evidență calitățile și cunoștințele tehnice desăvârșite ale echipierelor tinerei Republici populare române.

DAR VICTORIILE ACESTEA au avut darul de a stabili — în mod definitiv — valoarea ping-pong-ului românesc o valoare care s'a părut mereu incertă, dar care s'a dovedit, de data aceasta, reală, categorică.

Geografic, țara noastră se găsește în mijlocul țărilor cu reprezentative — în ping pong — de talie mondială.

In desele ocazii pe cari le-aveam de a ne întâlni cu vecinii noștri eram nevoiți — mai ales echipele masculine — să plecăm stegul, și asta fără a ne putea edifica suficient asupra valorii noastre.

Aveam ghinionul să întâlnim mereu cele mai puternice formații de pe glob.

Campionatele dela Londra ne-au dovedit că și noi în ping-pong-ul feminin deținem o clasă foarte ridicată și suntem convinși că dacă sorții erau mai binevoitori și ne plasam în seria II, am fi ajuns în finală.

Rezultatele însă sunt edificatoare și prin prizma lor, perspectivele ping-pong-ului românesc, sunt strălucite.

Nicu Naumescu

CRONICA TURISTICĂ

IN COLOANELE ZIARULUI NOSTRU a fost publicată pe larg activitatea desfășurată de prima serie de elevi care a participat la cursurile școalei de organizatori sportivi, inițiată de UTM. După cum știm bine, școala a funcționat la cabana „Diham", proprietatea Oficiului Național de Turism. Nici nu puteau fi ales un loc mai propice pentru atingerea scopului urmărit. In mijlocul naturii, pe înălțimile munților și în albul nepătat al zăpezilor, elevii, odată cu însușirea cunoștințelor necesare pentru a deveni buni instructori, pe întreaga durată cât au fost găzduiți în cabana primitoare, s'au înfrățit cu măreția și curățenia naturii în astfel de locuri, mai ușor și mai mult ca oriunde, se dezvoltă spiritul de ordine, disciplină și al bunei tovărășii.

Oficiul Național de Turism, a cărui activitate se desfășoară mai ales în slujba maselor populare a pus la dispoziție cabana spre folosință, așa cum dealtfel a procedat și cu alte case de adăpost.

Pe lângă organizarea de conferințe, publicații, amenajări de cabane, marcaje s.a. conducerea ONT-ului ține larg deschise ușile cabanelor pentru găzduire. Aceste case, ca dealtfel și acelea ale tuturor societăților grupate în Federația Română de Turism și Alpinism, înlesnesc cercetarea și cunoașterea întregului lanț carpatic. Prin excursiuni bine organizate, cunoscând podoabele naturii, vom ajunge să respectăm aceste avuții. Respectându-le vom fi în măsură să le prețuim, să le păstrăm și să le ferim de distrugeri. Este cea mai frumoasă recunoștință ce care o putem arăta Oficiului Național de Turism cum și tuturor acelora care și prin drumețiile stau în slujba desvoltării Republicei Populare Române.

I. Salter